

AI Mnohých z nás v tomto svete poznačila takáto podmienená výchova vyjadrená slovami ako: „Ak vynesieš smeti, tak...“; „Ak si upraceš izbu, tak...“; „Ak sa budeš dobre učiť, tak...“ Touto prvotne dobre mienenou „motivačnou“ podmienenou výchovou si mnohí z nás osvojili posolstvo, že len ak budeme robiť to, čo nám kážu iní, budeme obľúbení a ľudia sa na nás budú usmievať. Mnohí z nás tak v sebe nosia presvedčenie, že lásku od svojich rodičov a iných si musia „zaslúžiť“ vlastným úsilím. Podobne nás v tom uistuje aj tento svet. Naučili sme si ceniť veci mierou peňazí, teda podľa toho, koľko „stoja“.

Niet divu, že sa tento postoj premietol aj do nášho náboženského života. Chceme dosiahnuť nebo – spásu vlastným úsilím alebo inak povedané, zaslužiť si ho. Problém je však v tom, že takto to nefunguje.

KE Svätý Pavol to v dnešnom úryvku z listu Titovi píše jasne: „...keď sa zjavila dobrota Boha, nášho Spasiteľa, a jeho láska k ľuďom, spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom, ktorého na nás hojne vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa.“

DI Ježiš prináša spásu ako dar, nie ako zásluhu. Prináša spásu nie pre spravodlivých, teda pre tých, ktorí si myslia, že si ju „zaslúžia“ alebo „kúpia“ vlastnou zbožnosťou či dobrými skutkami. Všetko, čo bolo potrebné, urobil on sám za nás. Ukázal nám to cez svoje skutky – priniesol život, uzdravenie, oslobodzoval od neduhov, očistil od malomocenstva, odpustil hriechy.

PAR Čo to teda pre nás znamená? Jednoducho povedané, spása je milosť, nezaslúžený dar. A ak je nezaslúžený, znamená to, že si ju nemôžeme kúpiť ani zaslužiť. Môžeme ju prijať jedine ako DAR. Spása prichádza v Ježišovi v prvom rade pre hriešnikov. Iba ten, kto si pred Bohom uvedomuje svoju malosť a hriešnosť, iba ten chápe, že naozaj nič nemá a nič nevlastní sám zo seba. Že všetko to, čo azda má, je len Božím darom. Iba takto dokážeme z Božích rúk prijať dar spásy. **A iba takto sa naša myseľ premení a my budeme schopní konať ozajstné skutky lásky, ktoré budú pokornou**

odpoveďou na Božie dary v nás. Teda tu neplatí, že musíš niečo urobiť, aby si niečo dosiahol, že musíš niečo dokázať, že si musíš pestovať dobrú karmu a viesť mierumilovný život (hinduizmus), že musíš mnoho meditovať a zbavovať sa vášní (budhizmus), že musíš verne dodržiavať zákon, prikázania (judaizmus) alebo pravidlá – piliere (islam). Kresťanstvo je unikátne v tom, že nemusíme, ale chceme prijatú Božiu lásku manifestovať aj navonok. V tom je naša spása. V Božích očiach nás ospravedľuje praktizovaná viera. Ak máme pravú vieru, nádej a lásku, dobré skutky budú nasledovať prirodzene a budú túto vieru chrániť.

MY Túto pravdu opravdivého kresťanského života pekne vystihuje poéma v jednom španielskom kláštore:

„Kristus má len naše ruky, aby dnes konal svoje dielo.

Má len naše nohy, aby ľudí viedol po svojich cestách.

Kristus má len naše ústa, aby o ňom hovorili ľuďom.

Má len našu pomoc, aby privádzala ľudí k nemu.

Sme jedinou bibliou, ktorú ľudia čítajú.

Sme posledným posolstvom Božím, napísaným slovami a skutkami.

Čo sa však stane, keď to písmo je falošné a nedá sa prečítať?

Čo sa stane, keď sa naše ruky zamestnávajú inými vecami?

Čo keď naše nohy idú tam, kde nás tiahne hriech?

Čo keď naše ústa hovoria to, čo by mali zavrhnúť?

Môžeme mu slúžiť azda bez toho, aby sme ho nasledovali?!

Kristus nemá iné ruky, ako tie naše, aby dnes konal svoje dielo.“

ADE Krstom začína Kristus svoje verejné účinkovanie, ktoré vrcholí vykúpením a ponukou spásy pre každého. Podobne krstom každého kresťana sa začína púť denného aktívneho prijímania daru vykúpenia. Rozvíja sa aktívnym prijímaním ďalších sviatostí. Boh nám dáva dar spásy, aby sme tento dar každodenne prijímali, následne myšlienkami, slovami a skutkami darovali ďalej. K tomuto sme pozvaní aj tento týždeň. Ďakujme za tento obrovský dar a prosme, aby sme ho bez podmienok odovzdávali v láske ďalej. Amen.